

Sygn. akt I UK 177/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (przewodniczący,
sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

o ubezpieczenie społeczne na podstawie polskiego ustawodawstwa,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 13 stycznia 2015 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 16 stycznia 2014 r.,

1) uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej okresu od dnia 1 maja 2010 r. do dnia 30 listopada 2012 r. i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, pozostawiając mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego,

2) oddala skargę kasacyjną w pozostałej części.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił odwołanie E. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 5 lipca 2012 r. stwierdzającej, że od dnia 1 sierpnia 2009 r. w stosunku do wnioskodawczynie ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia. Pismem z dnia 22 grudnia 2011 r. litewska instytucja ubezpieczeniowa VSDFV (Valstybinio Socialinio Draudimo Fondo Valdybos) poinformowała Zakład Ubezpieczeń Społecznych o odmowie wydania zaświadczeń na formularzach E-101 LT osobom, które w okresie od 3 czerwca 2009 r. do 28 kwietnia 2010 r. zawarły umowę o pracę z zarejestrowanym na terenie Republiki Litewskiej przedsiębiorstwem U. „S.” i jednocześnie prowadziły działalność gospodarczą na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Wnioskodawczynie została wymieniona w załączniku do decyzji VSDFV Valstybinio Socialinio Draudimo Fondo Valdybos Uzisienio Ismoku Tamybos Direktorius (dyrektora Biura Wypłat Świadczeń Zagranicznych Zarządu Państwowego Funduszu Ubezpieczeń Społecznych) z dnia 22 lipca 2011 r., nr SPRE-960 ze wskazaniem okresu, na jaki odmówiono wydania zaświadczenia na formularzu E-101 LT, tj. od 1 sierpnia 2009 r. do 30 listopada 2012 r. W decyzji tej stwierdzono, że ustalając, czy osoby, które zawarły umowę z zarejestrowanym w Republice Litewskiej przedsiębiorstwem U. „S.” faktycznie pracowały/pracują na terytorium Republiki Litewskiej, kierowano się przygotowanym przez Państwową Inspekcję Pracy Republiki Litewskiej pismem z informacją o przeprowadzonej w dniu 3 czerwca 2010 r. kontroli, zgodnie z którą przedsiębiorstwo to nie wykonuje żadnej działalności na Litwie, a zatrudnieni w nim do wykonywania pracy na stanowisku agentów reklamy obywatele Rzeczypospolitej Polskiej faktycznie nigdy na terytorium Republiki Litewskiej nie pracowali. Ponadto ustalając, czy firma U. „S.” wykonywała działalność finansową na Litwie, litewska instytucja ubezpieczeniowa wzięła pod uwagę przedstawioną jej umowę o udzieleniu usług marketingu, reklamy i akcji reklamowych, podpisaną z zarejestrowanym w Polsce przedsiębiorstwem W., którego dyrektor jest również zatrudniony w przedsiębiorstwie U. „S.” Innych danych o działalności w Republice Litewskiej firma U. „S.” nie przedstawiła. Dyrektor Wydziału Świadczeń Zagranicznych Zarządu

Funduszu Państwowego Ubezpieczenia Społecznego Republiki Litewskiej wydał decyzję w sprawie unieważnienia zaświadczeń na druku E-101 wydanych pracownikom U. „S.” za okres od 3 czerwca 2009 r. do 30 listopada 2012 r. Pismem litewskiej instytucji Vilniaus Teritorine Ligoniu Kasa z dnia 15 czerwca 2012 r. nr 39-3978 i informacją zawartą na załączonym formularzu E-001 z dnia 8 czerwca 2012 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych został powiadomiony o fakcie anulowania poświadczonych dla wnioskodawczynie formularza E-104 LT na okres od 1 sierpnia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. Litewska instytucja ubezpieczeniowa wskazała, iż formularz E-104 LT z dnia 28 grudnia 2011 r. został wydany błędnie, gdyż wnioskodawczynie nie była uprawniona do świadczeń rzeczowych na terytorium Litwy.

Dalej ustalono, że wnioskodawczynie dowiedziała się od przedstawiciela U. „S.”, że kontrolę w biurze firmy przeprowadzono, gdy było ono zamknięte i na tej podstawie osoby kontrolujące stwierdziły, iż firma nie prowadzi działalności na terenie Litwy. Praca w U. „S.” jest pracą terenową, polegającą na roznoszeniu druków reklamowych i dlatego pracownicy nie musieli przebywać w biurze. Wnioskodawczynie nie posiada informacji na temat formularzy E-101 i E-001, wie tylko, że powinna być powiadomiona przez litewską instytucję ubezpieczeniową o wszelkich zmianach dotyczących tych formularzy. Z tytułu zatrudnienia w firmie U. „S.” wnioskodawczynie otrzymywała przez cały czas wynagrodzenie, podpisywała listy płac, faktycznie świadczyła pracę na rzecz tego pracodawcy, jeżdżąc w tym celu 2-3 razy w tygodniu. Pośrednik firmy (przedstawiciel na Polskę) poinformował wnioskodawczynie, że jest zarejestrowana na Litwie jako pracownik U. „S.”, jednakże nie posiada ona wiadomości, czy była zarejestrowana w VSDFV, jak wygląda jej sytuacja w związku z ubezpieczeniem z tytułu tej pracy, jakie działania były podejmowane przez VSDFV, czy został ponownie wydany przez organ litewski odpowiedni druk E-101 potwierdzający jej ubezpieczenie na terenie Litwy z tytułu stosunku pracy łączącego ją z U. „S.” Przed organem litewskim toczy się postępowanie wyjaśniające.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawczynie spełniła warunki z art. 13 ust. 2 Rozporządzenia Rady EWG Nr 1408/71 w związku z prowadzeniem na terytorium Polski działalności gospodarczej,

co uzasadnia podleganie polskiemu prawu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Sąd wskazał, że instytucje ubezpieczenia społecznego wyznaczone przez władze danego państwa członkowskiego wydają stosowne dokumenty potwierdzające podleganie ubezpieczeniu danego państwa i komunikują się między sobą za pomocą obowiązujących formularzy, w tym przypadku za pomocą formularza E-101. Obowiązki w tym zakresie wynikają z przepisów rozporządzenia Rady EWG nr 1408/71 z dnia 16 czerwca 1971 r. w sprawie systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, przepisów rozporządzenia wykonawczego nr 574/72 z 21 marca 1972 r. ustalającego sposób stosowania rozporządzenia nr 1408/71 oraz przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE nr L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r. ze zm.) i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 13 ust. 1 rozporządzenia Rady EWG Nr 1408/71, osoby, do których stosuje się to rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Poświadczenie lub odmowa poświadczenia przez litewską instytucję ubezpieczeniową dla pracownika delegowanego formularza E-101 rodzi w świetle prawa wspólnotowego poważne konsekwencje, gdyż rozstrzyga o podleganiu lub niepodleganiu litewskiemu ustawodawstwu zabezpieczenia społecznego. Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości, formularze E-101 są wiążące dla instytucji ubezpieczenia społecznego i sądów pozostałych państw członkowskich, a decyzję o ich wycofaniu lub stwierdzeniu nieważności może podjąć wyłącznie ta instytucja państwa członkowskiego, która taki formularz poświadczyła. Decyzja taka jest również wiążąca dla wymienionych instytucji i sądów. W takim przypadku instytucja ubezpieczeniowa wypowiada się władczo co do objęcia lub nieobjęcia pracownika delegowanego ubezpieczeniem społecznym danego państwa członkowskiego (w tym przypadku ustawodawstwem państwa litewskiego). Konsekwencją takiej

właśnie decyzji było objęcie wnioskodawczynie ubezpieczeniem społecznym według polskiego ustawodawstwa.

Sąd Okręgowy dalej wywiódł, że zgodnie z systemem orzekania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w postępowaniu wywołanym odwołaniem do sądu ubezpieczeń społecznych sąd ten rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji badając stan faktyczny i prawny na datę jej wydania, a dopiero zmiana stanowiska przez litewską instytucję ubezpieczeniową w przedmiocie podlegania lub niepodlegania przez wnioskodawczynię litewskiemu systemowi ubezpieczenia społecznego może prowadzić do wydania decyzji o innej treści niż decyzja zaskarżona.

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2014 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawczynie od powyższego wyroku, podzielając ustalenia i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji.

W szczególności Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Sądu Okręgowego co do tego, że materiał dowodowy sprawy pozwala na przyjęcie, iż w dacie wydania zaskarżonej decyzji wnioskodawczynie podlegała polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Niewątpliwie bowiem stosowna litewska instytucja ubezpieczeniowa wydała w dniu 22 lipca 2011 r. decyzję o odmowie wydania zaświadczenia E-101 dla osób, które zawarły umowy o pracę z zarejestrowanym w Republice Litewskiej przedsiębiorstwem U. „S.” w okresie od 3 czerwca 2009 r. do 28 kwietnia 2010 r. i jednocześnie wykonywały samodzielną działalność na własny rachunek w Rzeczypospolitej Polskiej. Firma ta nie prowadziła bowiem żadnej działalności na terenie Litwy, a osoby zatrudnione w niej w charakterze agentów reklamy faktycznie nigdy na terenie Litwy nie pracowały. Wnioskodawczynie została wymieniona w załączniku do tej decyzji, gdzie wskazano również okres, na jaki odmówiono wydania zaświadczenia E-101, tj. od 1 sierpnia 2009 r. do 30 listopada 2012 r. Podstawą prawną decyzji litewskiej instytucji ubezpieczeniowej były przepisy rozporządzenia Rady EWG nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie. Z art. 13 tego rozporządzenia wynika, że osoby migrujące w celach zarobkowych po terytorium

Unii Europejskiej, w zakresie ubezpieczenia społecznego podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego, a czynnikiem decydującym o tym, któremu ustawodawstwu ma podlegać taka osoba, jest miejsce wykonywania pracy (zasada prawa miejsca wykonywania pracy - *lex loci laboris*, art. 13 ust. 2 rozporządzenia). Rozporządzenie nr 1408/71 wskazuje też ustawodawstwo właściwe w przypadku zbiegu pracy najemnej na terytorium jednego państwa członkowskiego z działalnością na własny rachunek prowadzoną na terytorium innego państwa członkowskiego, stanowiąc w art. 14c, że w takiej sytuacji podlega się ustawodawstwu tego państwa członkowskiego, na którego terytorium jest wykonywana praca najemna.

W ocenie Sądu drugiej instancji, wskazana decyzja litewskiej instytucji ubezpieczeniowej ma zasadnicze znaczenie w sprawie, a wynikające z niej skutki prawne były brane pod uwagę przez organ rentowy przy wydawaniu zaskarżonej decyzji z dnia 5 lipca 2012 r., gdyż był on związany decyzją litewskiej instytucji ubezpieczeniowej, która dotychczas nie została uchylona lub zmieniona. Co prawda Zakład Ubezpieczeń Społecznych tymczasowo ustalił ustawodawstwo litewskie jako właściwe dla wnioskodawczynie za okres od 1 grudnia 2012 r., a litewska instytucja ubezpieczeniowa poświadczyła formularz A1 (wprowadzony w miejsce formularza E-101) za okres od 1 grudnia 2012 r. do 31 grudnia 2014 r., jednak nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, której przedmiotem jest wcześniejszy okres od 1 sierpnia 2009 r. Nie mają również wpływu na wynik sprawy decyzje litewskiego organu ubezpieczeń z dnia 21 czerwca 2013 r. nr SPRE 1327 oraz z dnia 21 czerwca 2013 r. nr SPRE 1328, gdyż pierwsza z nich odmawia wydania formularza E-101 za okres od 1 sierpnia 2009 r. do 30 kwietnia 2010 r. z uwagi na to, że w tym czasie wnioskodawczynie nie pracowała na terenie Litwy, zaś druga odmawia wystawienia świadectwa A1 za okres od 1 maja 2010 r. do 30 listopada 2012 r. ze wskazaniem, że za ten okres kwestia podlegania prawu ubezpieczeń społecznych wymaga oceny według przepisów rozporządzenia nr 883/2004. Właśnie kierując się treścią tych przepisów litewska instytucja ubezpieczeniowa odmówiła wydania formularza A1. Sąd odwoławczy wskazał, że nowe okoliczności zaistniałe po wydaniu zaskarżonej decyzji, w szczególności zmiana przez litewską instytucję ubezpieczeniową stanowiska co do podlegania

przez wnioskodawczynię litewskiemu systemowi ubezpieczeń społecznych od dnia 1 sierpnia 2009 r., mogą natomiast stanowić podstawę do wystąpienia przez nią z nowym żądaniem.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie: 1) art. 16 ust. 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, przez po pierwsze - utrzymanie w mocy decyzji organu rentowego, mimo że została ona wydana bez zastosowania przewidzianej tym przepisem procedury ustalenia właściwego dla skarżącej ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego co do okresu od 1 maja 2010 r. do 30 listopada 2012 r., chociaż na podstawie obowiązujących w dacie wydawania zaskarżonej decyzji przepisów prawa organem wyłącznie właściwym do określenia ustawodawstwa był organ miejsca zamieszkania zainteresowanego oraz po drugie - uznanie, że polski organ rentowy jest związany decyzją właściwego organu innego państwa członkowskiego wydaną z naruszeniem obowiązujących w dacie jej wydawania przepisów dotyczących właściwości organów do ustalenia właściwego ustawodawstwa z zakresu ubezpieczeń społecznych; 2) art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) numer 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, przez jego niezastosowanie i ustalenie wbrew dyspozycji tego przepisu, że skarżąca podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie zabezpieczenia społecznego, mimo że ze względu na fakt, iż w okresie objętym zaskarżoną decyzją, w tym w szczególności w okresie od 1 maja 2010 r. do 30 listopada 2012 r. wykonywała pracę najemną na terytorium Litwy, powinno mieć do niej zastosowanie litewskie ustawodawstwo w zakresie zabezpieczenia społecznego, a w konsekwencji naruszenie art. 11 ust. 1 tego rozporządzenia, przez doprowadzenie do sytuacji, w której skarżąca podlega w tym samym okresie ustawodawstwu dwóch różnych państw członkowskich.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie, że od 1 listopada 2009 r., ewentualnie od 1 maja 2010 r. do 30 listopada 2012 r. podlegała w zakresie zabezpieczenia społecznego

litewskiemu ustawodawstwu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Jest więc związany granicami skargi kasacyjnej wyznaczonymi jej podstawami, co oznacza, że nie może uwzględniać naruszenia żadnych innych przepisów niż wskazane przez skarżącego. Sąd Najwyższy nie jest bowiem uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji zarzutów lub też stawiania hipotez co do tego, jakiego aktu prawnego (przepisu) dotyczy podstawa skargi. Nie może także zastąpić skarżącego w wyborze podstawy kasacyjnej, jak również w przytoczeniu przepisów, które mogłyby być naruszone przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy może zatem skargę kasacyjną rozpoznawać tylko w ramach tej podstawy, na której ją oparto, odnosząc się jedynie do przepisów, których naruszenie zarzucono. Zgodnie z utrwalonym w judykaturze poglądem, pod pojęciem podstawy skargi kasacyjnej rozumie się konkretne przepisy prawa, które zostały w niej wskazane z jednoczesnym stwierdzeniem, że wydanie wyroku nastąpiło z ich obrazą.

Skarżąca, aczkolwiek zaskarżyła wyrok Sądu drugiej instancji w całości, kieruje swoje zarzuty wyłącznie przeciwko rozstrzygnięciu obejmującemu okres od 1 maja 2010 r. do 30 listopada 2012 r., a więc od daty wejścia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE L Nr 166, poz. 1, dalej jako rozporządzenie nr 883/04) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz. UE L Nr 284, poz. 1, dalej jako rozporządzenie wykonawcze) do ustalenia podlegania skarżącej ustawodawstwu litewskiemu, co nastąpiło z dniem 1 grudnia 2012 r.

Wcześniejszy okres, objęty przepisami rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. UE L Nr 149, poz. 2 ze zm., dalej jako rozporządzenie nr 1408/71), uchyla się zatem spod kontroli kasacyjnej z uwagi na brak podniesienia w tym zakresie stosownych zarzutów, a w konsekwencji skarga kasacyjna w tej części podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

W pozostałym zakresie skarga kasacyjna jest usprawiedliwiona.

Sąd drugiej instancji z jednej strony stanął na stanowisku, że przedmiot rozstrzygnięcia w sprawie stanowi legalność decyzji organu rentowego z dnia 5 lipca 2012 r. przy uwzględnieniu stanu rzeczy istniejącego w momencie jej wydania, z drugiej natomiast uznał, że skoro w dacie tej istniała decyzja litewskiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 22 lipca 2011 r., unieważniająca - na podstawie przepisów rozporządzenia nr 1408/71 - wydane skarżącej poświadczenie zaświadczenia E-101 za okres od 3 czerwca 2009 r. do 30 listopada 2012 r., to polski organ ubezpieczeń był nią związany. W ocenie Sądu odwoławczego, stanu tego nie zmienia decyzja litewskiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 21 czerwca 2013 r., w której - kierując się przy dokonywaniu oceny podlegania prawu ubezpieczeń społecznych treścią przepisów rozporządzenia nr 883/04 - odmówiła ona wydania skarżącej poświadczenia podlegania ustawodawstwu litewskiemu w okresie od 1 maja 2010 r. do 30 listopada 2012 r.

Sąd odwoławczy, opierając swoje rozstrzygnięcie wyłącznie na stanie prawnym wynikającym z przepisów rozporządzenia nr 1408/71, nie uwzględnił, że utraciło ono moc z dniem 1 maja 2010 r. i od tej daty znaczenie mają wyłącznie przepisy rozporządzenia nr 883/04 i rozporządzenia wykonawczego (obowiązujących zarówno w dacie wydania zaskarżonej decyzji, jak i decyzji litewskiej instytucji ubezpieczeniowej z dnia 22 lipca 2011 r.). W związku z tym uszło uwadze tego Sądu, że po pierwsze - przez stan rzeczy istniejący w dacie wydania decyzji należy rozumieć zarówno okoliczności faktycznie jak i stan prawny, po drugie - litewska instytucja ubezpieczeniowa w decyzjach z dnia 21 czerwca 2013 r., nr SPRE 1327 i z dnia 21 czerwca 2013 r., nr 1328 jednoznacznie

oddzieliła okres przypadający przed dniem 1 maja 2010 r. od okresu przypadającego po tej dacie i po trzecie - instytucja ta odmówiła wydania poświadczenia za okres od dnia 1 maja 2010 r. nie z tego względu, że uznała, iż skarżąca nie spełnia warunków określonych w przepisach rozporządzenia nr 883/04, ale dlatego, że uznała się za niewłaściwą do ustalenia ustawodawstwa właściwego w świetle przepisów rozporządzenia wykonawczego, wprowadzającego z dniem 1 maja 2010 r. procedurę ustalania tego ustawodawstwa, co trafnie podnosi się w skardze kasacyjnej. Zgodnie bowiem z art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, właściwą do tymczasowego określenia ustawodawstwa właściwego jest wyznaczona instytucja miejsca zamieszkania zainteresowanego. W rezultacie Sąd drugiej instancji uchylił się od rozważenia znaczenia i wpływu przepisów rozporządzenia nr 883/04 i rozporządzenia wykonawczego na ocenę żądania skarżącej ustalenia od dnia 1 maja 2010 r. ustawodawstwa litewskiego jako właściwego.

Uzasadnia to uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c., z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie odpowiednio stosowanego art. 108 § 2 k.p.c.